ΝΑ26| ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ – Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_bna/να26-το-μαρτυριον-του-θεανθρωπου-ο-γολγ/

Κάτω ἐκεῖ εἰς τὴν χώραν τῶν Προφητῶν, εἰς τὸ παλαιὸν βασίλειον τοῦ Προφητάνακτος Δαυίδ, ἔξω τῆς πολυθρυλήτου Ἰερουσαλήμ, ἐστήθη πρὸ δύο περίπου χιλιάδων ἐτῶν, ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τοῦ Μαρτυρίου **ὁ Σταυρὸς τῆς Ἀγάπης.**

Ἐπὶ τοῦ ἀσήμου τότε Γολγοθᾶ ὑψοῦτο τὸ Ξύλον τῆς Ζωῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτελεύτα ἡ τελευταία στιγμὴ τῆς Ἐπικρατείας τοῦ Θανάτου καὶ **ἐγεννάτο ἡ Ἀθάνατος Ζωή.**

Ἐκεῖ, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς Μωσαϊκῆς διδασκαλίας, ἐτελεῖτο τὸ μεγαλύτερον Δρᾶμα τῆς ἀπανθρωπίας καὶ ἐδημιουργεῖτο ὁ Μεγαλύτερος Σταθμὸς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Οἱ ἑρμηνευταὶ τοῦ νόμου καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημιουργοῦ χρησιμεύουν ὡς τὰ κύρια πρόσωπα τοῦ Δράματος ἀφ’ ἑνός, **ἐνῷ Αὐτὸς ὁ Δημιουργὸς ἀφ’ ἑτέρου εἶναι τὸ Πρωταγωνιστοῦν Πρόσωπον.** Κάτω ἐκεῖ εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς, ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα τῶν μυστηρίων ἐκτυλίσσεται τὸ Δράμα τῆς Σταυρώσεως τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ λαὸς θεώμενος καθ’ ἑκάστην τὰ θαυμάσια Αὐτοῦ, ἐμπεποτισμένος μὲ τὸ δηλητήριον τῆς Προφητοκτονίας, κορεσθεὶς θεαματικότητος, ἐζήτει χωρὶς πολλὰς περιστροφὰς τὸ τέλος τοῦ Δράματος, ἐδίψα πλέον εἰς τὴν θέαν τοῦ αἵματος, ἀνέμενεν ἐναγωνίως τὴν προσαγωγήν τινος εἰς τὸ μαρτυρικὸν ἱκρίωμα. Καὶ ὅταν εὑρέθησαν οἱ ὑποδαυλίζοντες τὴν εὐαίσθητον ταύτην χορδὴν αὐτοῦ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, πάνυ προθύμως, ἤγειρε τὴν κραυγήν του «ἆρον ἆρον» **κατὰ τοῦ Εὐεργέτου.**

Συνωθοῦνται κάτωθεν τοῦ Πραιτωρίου, τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ρώμης οἱ συρφετοὶ τῆς ἐκφυλισθείσης ψυχῆς, καὶ οἱ μισάνθρωποι τοῦ νόμου ζητοῦσι διὰ τῆς κινήσεως πάσης πέτρας τὴν καταδίκην, ἐν τῷ Προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Ἐθνεγέρτου, τοῦ Μεγάλου Ἐπαναστάτου τῆς ἠθικῆς τῶν ἐθνῶν. Αἱ κραυγαὶ «ἆρον ἆρον, σταύρωσον αὐτόν» (**Ἰωαν. ΙΘ΄ 15**), τῶν τετυφλωμένων ἀνθρωπομαζῶν, καταπνίγουσι τὰς μὴ ἀκουομένας ὑπερασπίσεις τῶν ὁπωσδήποτε εὐεργετηθέντων παρὰ τοῦ Γλυκυτάτου Ναζωραίου.

Ἐμπαιζόμενος, προπηλακιζόμενος, ὁ Ἰησοῦς, εἰς τὸ Πραιτώριον ἐκεῖνο, ἔνθα ἐπὶ ἑδρῶν ἐκαθέσθησαν ἀσελγεῖς καὶ ἄνομοι Τετράρχαι, δὲν εἶχεν οὐδένα συμπονετικὰ ρίπτοντα πρὸς Αὐτὸν βλέμματα. Οὐδαμοῦ οἱ λεπροί Του, οἱ θεραπευθέντες, οἱ τυφλοί, οἱ χωλοὶ καὶ οἱ παραλυτικοί Του. Μόνος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κορυβαντιώσης φρενίτιδος, λύσσης καὶ μανίας, μόνος, περιβαλλόμενος ἀπὸ τὰ αἱμοδιψῆ βλέμματα τοῦ Περιουσίου Του λαοῦ καὶ δεχόμενος τῶν βουνεύρων τὰς πληγάς.

Δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὰς προβαλλομένας ἐρωτήσεις, δὲν γογγύζει διὰ τὰς ἐπιφερομένας πληγάς. **Στρέφει μόνον τὸ βλέμμα Του πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος καὶ ἐκεῖ, ὑπεράνω ἑνὸς Σταυρικοῦ Μαρτυρίου, βλέπει νὰ σελαγίζῃ ἡ Ἀνάστασις τῆς ἐκπεσούσης ἀνθρωπότητος, ἡ Ἐπικράτεια τῆς Ἀληθείας, ἡ Νίκη τοῦ Δικαίου.**

Ἡ ἐθελοθυσία Αὐτοῦ Τὸν ὑποβιβάζει μέχρι τῆς ταπεινῆς προτιμήσεως ἑνὸς κακούργου ἢ Αὐτοῦ καὶ **ἡ Ἄπειρος Αὐτοῦ Συγκατάβασις** Τὸν καθιστᾷ ὁμότιμον μὲ λῃστάς. Κατηγορεῖται ἀπὸ τὴν ὁμαδικὴν πόρωσιν καὶ τὴν Φαρισαϊκὴν ὑποκρισίαν καὶ τὴν μαύρην ψυχὴν καὶ καταδικάζεται ἀπὸ τὴν ἀνανδρίαν καὶ τὸν ἐκφυλισμὸν ἑνὸς ψοφοδεοῦς Πιλάτου.

Μαίνονται ἐκεῖ αἱ μάζαι τῶν Ἰουδαίων καὶ γαυριῶσιν ἐπὶ μιαιφονίᾳ αἱ ψυχικαὶ ἀγριότητες τῶν Πατριαρχῶν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ἐλευθεροῦται ὁ Βαραββᾶς καὶ καταδικάζεται ὁ Ἰησοῦς, **ὁ Ἀθῶος.** Δὲν ἐτρόμαζε πλέον τὴν κακουργίαν τοῦ Βαραββᾶ ὁ λυσσῶν Ἰσραήλ, καθότι ἡ κακουργία του ὑπερέβαινε τὰ Ἐκείνου ὅρια. Ἐφοβεῖτο τὴν παρείσφρησιν ἐν αὐτῷ τοῦ ἐναντίον στοιχείου τῆς Ἀγάπης, τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐκεῖ εἰς τὸ λιθόστρωτον τοῦ μεγάρου τοῦ Πιλάτου, εἰς τὸν Γολγοθάν, **συγκρούονται τὸ μῖσος καὶ ἡ Ἀγάπη, ἡ παραφορὰ μὲ τὴν Ὑπομονήν, τὸ ψεῦδος μὲ τὴν Ἀλήθειαν, ἡ ἀδικία μὲ τὴν Δικαιοσύνην.** Οἱ ὁρμητικοὶ χείμαρροι, τὰ ἄγρια κύματα τῆς λυσσώσης λαϊκῆς ψυχῆς, κατακλύζοντα τὴν Ἄπειρον Ἀγάπην, ἐθραύοντο μαινόμενα περὶ Αὐτὴν καὶ προσεπάθουν νὰ Τὴν καταποντίσωσιν, ἀλλ’ εἰς μάτην.

Δέχεται τοὺς κολαφισμούς, τὰ ραπίσματα τῶν ὑπηρετῶν, τοὺς ἐμπτυσμοὺς καὶ τὰς πληγάς, χωρὶς νὰ γογγίσῃ, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἓν ἔστω παράπονον πρὸς τὴν μοιχαλίδα γενεάν, δι’ ἣν τόσον ἠργάσθη. Τίποτε, τίποτε δὲν ἐκλόνισε τὸ θάρρος Αὐτοῦ πρὸς τὸ Μαρτύριον. **Αἱ ρανίδες τοῦ Θείου Του Αἵματος στάζουσιν ἀδιακόπως, ἵνα ἀποπλύνουσι τοὺς ἁμαρτωλοὺς ρύπους τῆς Δημιουργίας Του.**

Μόνον ὅταν στρέφῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τήν θέαν τῆς Ἁγίας πόλεως, τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ τοῦ μαρτυρικοῦ λόφου ὅπου προσήχθη, αἰσθάνεται αἱμάσσουσαν τὴν Ψυχὴν Αὐτοῦ ἀπὸ τὸν πόνον, ὃν ἐξεδήλωσεν ὀλίγον πρὸ τῆς συλλήψεως: «Ἱερουσαλὴμ Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν· ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ

τέκνα σου ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε. ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος.» (**Ματθ. ΚΓ΄ 37-38**).

Ὑψοῦται ὁ Σταυρὸς καὶ ἐπὶ Τούτου καθηλοῦται ἡ Ἀγάπη καὶ τὸ Δίκαιον. Γύρωθεν αἱ κορεννύμεναι ἐκ τῆς θέας τοῦ Μαρτυρίου χορεῖαι τῶν κτισμάτων Του, λούονται μὲ τὰς τοῦ Αἵματός Του σταγόνας, καὶ ὡς μὴ ἀρκούμεναι εἰς τοῦτο κάμνουσι διαθήκην, δι' ἧς χαρίζονται τῆς ἡδύτητος τοῦ χυνομένου Αἵματος τοῦ Ἀθώου καὶ τοῦ εὐχαριστοῦντος αὐτοὺς ἀγρίου θεάματος τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν διὰ τὸ ἀνοσιούργημα εὐθύνην καὶ εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν.

Οἵα πόρωσις. Οἵα μιαιοφονία. Οἷον ἀνοσιούργημα! Ἀλλ' οἵα Σωτηρία, οἵα Ἀπολύτρωσις! …

Ἔπρεπεν οὕτως νὰ γίνῃ. Ἵνα παταχθῇ ἡ ἀδικία ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ ὡς ἄδικος ὁ Δικαιότατος. Ἵνα κατασταλῇ τοῦ μίσους καὶ τῆς κακουργίας τὸ ἔνστικτον, ἔπρεπε νὰ καθηλωθῇ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἡ Ἀγάπη, ἡ Ἀνεξικακία. Ἵνα βασιλεύσῃ ἡ ταπεινότης ἔπρεπε νὰ κριθῇ ἰσότιμος ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ μὲ ληστὰς καὶ νὰ τύχῃ ὁμοίου θανάτου.

Ὦ, ποῖοι τιτάνιοι ἀγῶνες ἔγιναν περὶ τὸν Σταυρὸν τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τοῦ Κρανίου; **Νεκροῦται ἡ σάρξ καὶ ἀποθνήσκει, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου αὐτῆς χαρίσῃ τὴν Ἀτελεύτητον Ζωὴν εἰς τὸ Πνεῦμα.** Ὑποκύπτει ἡ Ἀγάπη εἰς τὰ βαρέα πλήγματα τοῦ μίσους ἵνα κατὰ τὴν ὑστάτην στιγμήν, **περιλοὺουσα πάσαν φύσιν, Ἀναστῇ Αἰωνία εἰς πᾶσαν σάρκα.**

Ἐκεῖ, εἰς τὸν αἱματόβρεκτον Γολγοθᾶν, συνετελέσθη τὸ Μέγα Γεγονός, ὅπερ πρὸ ἑκατονταετηρίδων προανήγγειλαν τῶν Προφητῶν τὰ στόματα καὶ ἀνέμενον οἱ αἰῶνες τοῦ σκότους, τῆς ἀμαθείας, τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς δουλείας. Καὶ ὅμως, ὅταν τοῦτο συνετελεῖτο, οὐδεὶς τὸ ἐπρόσεξεν, οὐδεὶς τὸ ᾐσθάνθη. Διότι οἱ σύγχρονοι Αὐτοῦ ἦσαν κωφοὶ τὰ ὦτα καὶ τυφλοὶ τὰ ὄμματα καὶ εἶχε παχυνθῇ ἡ καρδία αὐτῶν.

Εἰς τὸν ἱστορικὸν λόφον τοῦ Γολγοθᾶ λαμβάνει χώραν ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ μεγαλυτέρου Μυστηρίου, καὶ ἡ συνειδητὴ φύσις οὐδὲν ἐννοεῖ. Τὰς στιγμὰς ἐκείνας ὁ Σταυρός, τὸ ξύλον ἐν ᾧ ἐτάθησαν αἱ Χεῖρες τῆς Ζωῆς, τὸ Ξύλον τῆς Ζωῆς, ἐπανώρθωσε τὸ μέγα κακόν, ὅπερ ἐδωρήσατο εἰς τὸν Ἀδὰμ τὸ ἀνθρώπινον, τὸ ξύλον τῆς παρακοῆς.

Καὶ ὅμως, τὰ οὕτως εὐεργετούμενα λογικὰ κτίσματα ἔμειναν ἀσυγκίνητα, ἀναίσθητα. **Τὰς στιγμὰς ἐκείνας ὑπεγράφετο τὸ ΄Ὕψιστον Συμβόλαιον μεταξὺ τοῦ Θείου καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου, δι' οὗ ἐπετυγχάνετο ἡ ἄνοδος τοῦ πεσόντος ἀνθρωπίνου γένους,** καὶ ὅμως οἱ τοιαύτην κληρονομίαν λαμβάνουσα ἀνθρωπίνη ἀχαριστία ἐξέσπα ἔτι εἰς ὕβρεις καὶ εἴρωνας ἐμπαιγμούς… «Ἠλίαν φωνεῖ… Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι… Κατάβηθι ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ…» (**Ματθ. ΚΖ΄ 27-49 σποραδικά**).

Καὶ ὅμως οὕτω μυστικῶς, οὕτως ἠρέμως συνετελεῖτο τὸ Μέγα Γεγονός, ὅπερ ἐζήτει ἡ τῶν ἐθνῶν παγκλησία. Ἡ Ἀγάπη σταυροῦται καὶ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ χέει ἀφειδῶς τοὺς κρουνοὺς αὐτῆς πρὸς τοὺς σταυρωτάς Αὐτῆς καὶ χαράσσει φιλοστόργως τὴν τροχιάν, ἣν ἔμελλον ν’ ἀκολουθήσουν οἱ μετέπειτα αἰῶνες.

Ἡ ἀκολουθήσασα Ἀνάστασις, δι’ ἧς κατηργήθη ὁ Ἅδης, ἐπεσφράγισε τὴν σπουδαιότητα τοῦ Δράματος τῆς Σταυρώσεως, ὅπερ δὲν ἦτο ἢ ἡ ἐκτύλιξις τοῦ ἀναδιφήτου Μυστηρίου, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν πτῶσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐκεῖνο ὅπερ σιωπηλῶς καὶ τόσον γοργῶς ἐγένετο εἰς τὰ στενὰ καὶ ὑπὸ ζυγὸν ὅρια τῆς Ἱερουσαλήμ, εἰς τὴν αἱμοσταγῆ Ἰουδαίαν, ἐπέπρωτο μετ’ οὐ πολὺ νὰ διασαλπισθῇ εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, εἰς τὰς τελευταίας ἐσχατιὰς τῆς Οἰκουμένης, ἵνα διὰ τῶν αἰώνων διατρανωθῇ ἔτι μᾶλλον καὶ καταδειχθῇ ἔτι φαεινότερον.

Τὸ Δράμα τοῦ Γολγοθά καὶ πάλιν λαμβάνει χώραν πρὸ τῆς ἀνθρωπότητος, ὥστε καὶ πάλιν λαμβάνει χώραν ἡ ἰδία σκηνή. Ὑπάρχουν ἔτι χείρονες Ἄνναι καὶ Καϊάφαι, ἄλλοι Ἰοῦδαι καὶ Πιλάτοι καὶ νέοι αἱμοδιψεῖς παράφρονες καὶ πεπορωμένοι Ἰουδαῖοι. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐσταυρώθη ἅπαξ, σταυροῦται καθ’ ἑκάστην. Οἱ αἰῶνες ἐπαναλαμβάνουσι τὴν αὐτὴν Ἱστορίαν, σημειοῦσι τά αὐτὰ γεγονότα. **Εἰς τοὺς ἀπαισίους ὀργασμοὺς τῆς ἀδικίας καὶ τὰ ἔκφυλα σκιρτήματα τῆς ὑ λοφροσὺνης, τοῦ μίσους καὶ τῆς ὑποκρισίας, εὑρίσκεται Νέος Χριστός, ὑψοῦται Νέος Σταυρός.**

Οἱ αἰῶνες παρέρχονται καὶ ὁ Γολγοθάς τῆς Ἀγάπης προσθέτει καὶ νέας δόσεις ἀπανθρωπίας καὶ ἀποκτηνώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ νέας σταγόνας ἐξιλαστηρίων ρανίδων Αἵματος. Ἡ εὐρύτης ὅμως τοῦ Δράματος τοῦ Γολγοθά, ὅπερ σήμερον παίζεται, ὑπόσχεται καὶ τὴν εὐρεῖαν καὶ γενικὴν Ἀνάστασιν, ἥτις θ’ ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Αἱμόφυρτος Γολγοθᾶς τῆς Ἀγάπης διαγράφεται καὶ σήμερον εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἐνῷ εἰς βαθύτερον ὁρίζοντα ἀμυδρῶς πως τῆς Παγκοσμίου Ἀναστάσεως τὸ Σέλας, τῆς Ἐπικρατείας τῆς Καθολικῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Αἰωνίου Ζωῆς ἡ ἐλευσις. Ἂς εἰσδύσωμεν λοιπὸν εἰς τὸ μαρτύριον τῆς Σταυρώσεως, ἂς ἀνέλθωμεν εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ἂς καθηλωθῶμεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἐὰν θέλωμεν νὰ Ἀναστῶμεν.

Κάτω ἐκεῖ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τοῦ Μαρτυρίου, ἐσταυρώθη ἡ Ἀγάπη. Σήμερον ἁπανταχοῦ προβάλλει ὁ Γολγοθᾶς.

«**Μιμηταί μου γίγνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ.**» (**Κορ. Α΄, ΙΑ΄ 1**), φωνάζει ὁ Παῦλος.

Ὦ πόσον ἐταπεινώθη ὁ ἀνυψῶσας ἡμᾶς, πόσον ἔπαθεν ὁ εὐεργετήσας ἡμᾶς. **Καὶ ταῦτα ἵνα κληροδοτήσῃ ἡμῖν τὴν Ἀγάπην καὶ τὴν Ζωήν διὰ τοῦ Γολγοθᾶ.** Ὦ ἐὰν θέλωμεν νὰ ζήσωμεν πρέπει νὰ σταυρωθῶμεν. Πρέπει ν’ ἀνέλθωμεν τὸν Γολγοθάν, πρέπει νὰ πάθωμεν. Ἐκεῖνος, ᾧ

συνέπασχον τὰ σύμπαντα, τὸ ἐδήλωσεν ρητῶς, «**Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάτω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι.**» (**Μάρκ. Η΄ 34, Ματθ. ΙΣΤ΄ 24**).